

מסורת הש"ס

א) (לעיל יט, ב) מוספתא דשבת ס"ב ר"ג ע"ג, א) (לילא) במוספתא, ו) מוספתא דשבת ס"ב ר"ז, ס) ס"א א"כ,

הגהות הב"ח

א) גמ' דר"ש שזורי סבר אבד מלקט מלכו וכו' ורבי יהודה: (ב) רש"י ד"ה אס בנשימה וכו' והדליק זה חייב: (ג) ד"ה מאי טעמא וכו' הוא פטור הס"ד:

שיטה מקובצת

א) שהוא משום שם אחד שהוא חייב על מה נחלקו על היתוב אלא נמחק: ט' ורבי יהודה מאי קאמר דפליגי, יט' אם כבר נשקנו לשמואל דמתעסק פטור ומתיב דר' יהודה מתקמא באבד מלקט נעבוד מילתא דרש' [גכ' בהב'] אי"כ ר"י מאי אתא לאשמעינן אלא לא מתעסק כו' אבל לא רצה לומר איפכא דרש' ורש"ש שזורי סביר מתעסק חייב ור"י [סכר] פטור דלכאורה שמעט לישבא דר"י אפי' במתכוין ללקט תאנים ולקט ענבים ולא שמעט כולי' האי דאירי דאבד מלקט מלכו, חות': ור' יהודה מאי קאמר דפליגי במתכוין ללקט ענבים וכימאבד מלקט שטור ודברשי' ליל הדיני כו': ט' ע"י דאקדמוי' ין שמעון ורבי שזורי סבר שכח: ט' ולא שנא כדבר שהוא בשני: ט' ע"י דחרישו: ט' ודולקת א"כ בכורא ותמכין חזית אורכותא נמחק: ט' פטור. גימ' קצת ט"י תחזי פטור ורש"י גרס כן והותי' בכמה דוכתא גרס' לעיל כרש"י ד"ל דבר הא"ש גרס חייב: ט' חייב כשי' ובשמות פטור בנשימה אחת חייב בשיטת: ט' חיי' דאקדמוי' ובספרי פליגי ת"ק רש"י דאמר להקדים איכא בנייהו. חות': ט' ודפטר ונאלא דקא נמכין לכבות ולא קא מטיין להבדיר וליכא למימא משום הוי ספיק רישא דאיכא מאי טעמא דפטר. חות': ט' ער' אליעזר ברבי דרזק סבר חייב [ותיבת אמר נמחק], ואניס' דחוי מלאכה בנשימה צריכה לנפוש שי לפיש יס"ל כו' ורש"י דאבד מלאכה צריכה צריכה לנפוש חייב ובמקלל בהבערה כרש' דמחייב: חות': י' ר' ירמיה תיבת יוחנן נמחק: ט' ואיבד בה תיבת אמר נמחק: ט' לרש"י ורבי שמעון שזורי קאמקא פלוגתייהו: ט' מלאכה זו ועשה: ט' מן תיבת תוספתא וליכא בהצאי לבנות: י' ער' האחרונה תחילה ר' לשמעון: ט' סבר מחייב ולא איכפת לן במוקדם ומאחרו כו': ט' סכור

אחרת נמי לא מאחר דליכא למימא: ט' והממלא כלי פטורי: ט' אימיון אלא לחדא ולשני שניה מותעסק: ט' וכוותו שהוא נפח רצוץן חפצין ומתכוין לכבות עליונות שחן גסות: ט' שהוא מקלקל אצל הס"ד: ט' אביי בר אבין חזית אמי נמחק: ט' לן חזינו דברי יוסי: ט' פטור דר' שמעון אתר ר' נמחק: ט' אפילו נתכוין כר דשני מיניס:

ספק אכל חלב

מאי ניזב צ' שמוס. קא סלקא דעתך השמא שמורות ולבנות נמי כשני מינין דמו ואי ר' שמעון ור' שמעון שזורי נמי כרבי יהודה מוקמי פלוגתייהו: בנתכוין ללקט את זה ולקט את זה רבי יהודה מאי אתא לאשמועינן? **אלא לאו מתעסק איכא** בנייהו. דשמעיה רבי יהודה

מתיר **רב אושעיא** ^א **רבי שמעון שזורי** ורבי **שמעון** **אומר**ים לא נחלקו על דבר שהוא **א**משם אחד שהוא **חייב** אלא **[על מה נחלקו]** על דבר שהוא משום שני שמות שרבי אליעזר מחייב חטאת ורבי יהושע פומר **א**רבי יהודה מאי קאמר דפליגי בנתכוין ללקט ענבים ולקט תאנים שמורות ולקט לבנות ענבים ותאנים שמורות ולבנות מאי ניהו שני שמות חיינו רבי שמעון ור"ש שזורי רבי יהודה מאי אתא לאשמועינן אלא לאו מתעסק איכא בנייהו דרבי יהודה סבר מתעסק חייב **ט'** [ור"ש] ור"ש שזורי סבר מתעסק פטור לא מתעסק דברי הכל פטור והכא בהא קא מיפלגי דרבי שמעון **ז'** שזורי סבר **ה'** שכח מלקט מלכו בשם אחד דברי הכל חייב כי פליגי בשני שמות ר' יהודה סבר לא שנא בשם אחד ולא שנא **ט'** בשני שמות פליגי **ח**רבא אמר ליקדם איכא בנייהו **ט'** והתניא **"הוי לפניו שתי נרות דלוקות א'** ^א (ארוכות) ונתכוין לכבות את זו וכיבה את זו להדליק את זו והדליק את זו פטור **ט'** להדליק וכיבה והדליק בנשימה אחת חייב **י'** [בשתי נשימות פטור] פשיטא מהו דתימא לא איתעבד מחשבתיה דהא להדליק מעיקרא בעי ולבסוף לכבות וכי עבד מעשה כיבה ובסוף הדליק הוא ואימא פטור קא משמע לן נהי דאקדומי **י'** (נמו') לא מקדים אחרוי נמי לא מאחר תנו רבנן **"החורות גזילים בשבת חייב חטאת רבי שמעון בן אלעזר אומר משום רבי אליעזר ברבי צדוק י'חייב שתיים מפני שהוא מכבה את העליונות ומבעיר את התחתונות במאי עסקינן אי דקא מיכוין לכבות ולהבעיר מאי טעמא דמאן דפטרי **י'** אלא דלא קא מכוין להבעיר מאי טעמא דמאן דמחייב תרתיה רבי אלעזר ורבי חנניא דאמרי תרווייהו**

יבנון שנחכוין לכבות העליונות כדי להבעיר את התחתונות דתנא קמא קסבר מקלקל בהבערה פטור ורבי אליעזר ברבי צדוק **י'** אמר חייב וכן אמר רבי יוחנן בנפח שנו אמר רבי **י'** יוחנן עד כאן לא נתגלתה טעמא של הלכה זו **ט'** אמי בר אבין ורב חנניא בר אבין דאמרי תרווייהו בון

נר דולק ונר כבוי ומכיוון להדליק זה תחלה ואחר כך לבנות זה וכנה זה ואחר כך הדליק זה: **אם בנשימה אחת**. שנפח ומחמת הנפוחה כבה זה ו**א**) והדליקה חייב ליימרה לא יכלא למימרה כי מוקדם וחי המאחר: **בשני נשימות פטור**. דלא נעשית ככר יא': **לא אשעיה נכנסים**. דליכא פלוגתא כנה ואחר כך הדליק: **החופס**. הממלא יט כלים מנזור הנחלים: **מכנה פעילויות**. נעשיוי נעשות מחמתות וכן מחמת המשא של עליונות ומבעיר התחתונות שהיו כבויות מחמת המשא שהיה עליהן וכשהן נעשיוי עליונות נמצערות: **מאי טעמא דמאן דמחייב פסרי**. הא לא יחזיון יט לחדא ולגביה מתעסק הוא **א**) : **כדי להפעיר את הפחמנות**. כלומר להצערות התחתונות לא הוה לרזין אלא לכבוי עליונות היתה עיקר כוונתו יח שהיה נפח ורזין לפחמין נתכוין לכבות עליונות שהיו גסות ואף על פי שיעד שיצערנו התחתונות נתכוין לכבוי של אלו על מנת שימצערו אלו אף על פי שהוא יט מקלקלם אאלו: **מקלקל בהבערה**. כגון דנפח הוא כדלמור רבי יוחנן בנפח שנו דלא ניחא ליה לנפח להבעיר נחלים : **מקלקל בהבערה חייב** דקיי"ל [וצ"ל ד:]: אף על גב דשאר מקלקלים פטורין מוצל ומבעיר חייבין: **יט' אמי כר אבין כגון שפמיון**. לכבויי ולהצברה ואפילו הכי להצברה פטור מנא קמא סבר לה כר' יוסי דלמור הצברה לללו ילאת וליכא קרבן:

פרק רביעי כריתות ב.

היינו ר' שמעון ור' שמעון שזורי. דעל כרחיק לרזין לומר דהכי פירשו ומילמיה לא נחלקו על דבר שהוא משם אחד שחייב כגון תאנים ותאנים ובאבד מלקט מלכו או לבנות ולבנות ושמורות ושמורות ואבד מלקט מלכו כדפ' לעיל על מה נחלקו על דבר שחייב

משני שמות כגון ענבים או תאנים או שמורות ולבנות ואבד מלקט מלכו כדמפרש לעיל טעמייהו דלא מנינו למימרה לר' שמעון ר' יהושע ורבי שמעון על מה נחלקו על דבר משום שני שמות כגון שלקט תאנים או ענבים ואינו יודע מה לקט דמאי קממע לן יט: **א"ל ד' דאי מתעסק איכא בנייהו** דרבי יהודה סבר דמתעסק

חייב ור' שמעון שזורי ורבי שמעון סבר מתעסק פטור. יט' ורבי שמעון סבר דפלוגתיה דרבי יהושע ורבי אליעזר באבד מלקט מלכו ומכיון ללקט תאנים ולקט ענבים או שמורות ולקט לבנות דשני מינין הן כדמפרש לעיל טעמייהו אכל בזמן אחר ובאבד מלקט מלכו לא נחלקו דלכולי עלמא חייב אכל בזמן אחר דשלא אבד מלקט מלכו כגון שנמכוין ללקט אלו ולקט אחרות פטור משום מתעסק ורבי יהודה אמר אפילו יט' בנתכוין כו' ובשני מיניס פלוגתייהו ובשלא אבד מלקט מלכו ומינה דייקין דוקא בשני מינין אכל כחד מינא לכלי עלמא חייב כדדייק לעיל הש"ס ואמאי ר' מתעסק כו' והדנן קושין לדוכמיה והא דפשיטא ליה להש"ס האי שיטה דלרבי שמעון מתעסק פטור ומוקי פלוגתייהו באבד מלקט מלכו ולרבי יהודה מתעסק חייב ומיירי בשלא אבד דהכי משמע לישנא דמתניתין דר' יהודה מחייב טפי דקלמר ר"ש שזורי ור' יהודה אומרס לא נחלקו על דבר שהוא משום אחד שחייב כלומר דהסמ דאי חייב על מה נחלקו על שני שמות כו' כלומר דהסמ איכא מאן דפטרי ועל זה הסיך ר' יהודה אפילו נתכוין ללקט תאנים כו' פליגי ואיכא מאן דמחייב ועוד מדקלמר תמה אני אס פטר כה רבי יהושע משמע דר' יהודה מחייב טפי:

כגון

התחתונות את להבעיר כדי להכבות את התחתונות דתנא קמא קסבר מקלקל בהבערה פטור ורבי אליעזר ברבי צדוק **י'** אמר חייב וכן אמר רבי יוחנן בנפח שנו אמר רבי **י'** יוחנן עד כאן לא נתגלתה טעמא של הלכה זו **ט'** אמי בר אבין ורב חנניא בר אבין דאמרי תרווייהו בון

נפח ומחמת הנפוחה כבה זה ו**א**) והדליקה חייב ליימרה לא יכלא למימרה כי מוקדם וחי המאחר: **בשני נשימות פטור**. דלא נעשית ככר יא': **לא אשעיה נכנסים**. דליכא פלוגתא כנה ואחר כך הדליק: **החופס**. הממלא יט כלים מנזור הנחלים: **מכנה פעילויות**. נעשיוי נעשות מחמתות וכן מחמת המשא של עליונות ומבעיר התחתונות שהיו כבויות מחמת המשא שהיה עליהן וכשהן נעשיוי עליונות נמצערות: **מאי טעמא דמאן דמחייב פסרי**. הא לא יחזיון יט לחדא ולגביה מתעסק הוא **א**) : **כדי להפעיר את הפחמנות**. כלומר להצערות התחתונות לא הוה לרזין אלא לכבוי עליונות היתה עיקר כוונתו יח שהיה נפח ורזין לפחמין נתכוין לכבות עליונות שהיו גסות ואף על פי שיעד שיצערנו התחתונות נתכוין לכבוי של אלו על מנת שימצערו אלו אף על פי שהוא יט מקלקלם אאלו: **מקלקל בהבערה**. כגון דנפח הוא כדלמור רבי יוחנן בנפח שנו דלא ניחא ליה לנפח להבעיר נחלים : **מקלקל בהבערה חייב** דקיי"ל [וצ"ל ד:]: אף על גב דשאר מקלקלים פטורין מוצל ומבעיר חייבין: **יט' אמי כר אבין כגון שפמיון**. לכבויי ולהצברה ואפילו הכי להצברה פטור מנא קמא סבר לה כר' יוסי דלמור הצברה לללו ילאת וליכא קרבן:

הכא נמי גבי מילה מתעסק בחבורה דלאו דמצוי נמי חייב אבל בשאר כל מילי דשבת מתעסק פטור לדברי הכל: והא הכא דמתעסק הוא בשבת בזמן הו ולקט מין אחר מחייב ר' אליעזר ואפי' ר' יהושע נמי לא פטר אלא ממינא למינא כי נתעסק בעין וזמן ביד מין אחר אבל בחד מינא כגון דמתעסק בנפן זו ולקט אחרת אפי' ר' יהושע מחייב שמיין אותה מלאכה שנחכוין עשה אלאמא דמתעסק בשבת חייב: א"ל שמואל הכא במאי עסקינן דמחייב ר' אליעזר כגון שאבד מלקט מלכו. כלומר שאבד ונשתבח מלכו מה שנחכוין ללקוט תחלה כגון שנחכוין ללקוט ענבים ושכח וסכסור תאנים בעא ללקוט וכשבשק ללקוט תאנים הלכו וידו בלא דעתו על הענבים ולקטן: דר' אליעזר סבר הכי נעשית כוונתו. מה שנחכוין תחלה חייב: ור' יהושע סבר הכי לא נעשהה בקשותו ומחשבתו. בשבשה שילקט לא נעשהה בקשותו ומחשבתו שהוא ביקש תאנים ולקוט ענבים אבל בעלמא אפי' בזין אחד בשלא ליקט אותו עצמו שחשב עליו [ואלא] שגן גפן אחר פטור לדברי הכל וכי"ש בב' מינין: [ואלא לאו מתעסק איכא בנייהו דר' יהודה סבר מתעסק. בבי האי גונא בב' מינין חייב לדברי הכל ומשום הכי קאמר תמיה אני אם יפטור ר' יהושע כזה אלא אי זה מתעסק פטור אי כדרכאי: ור' שמעון שזורי סבר. במתעסק כי האי גונא בב' מינין פטר ר' יהושע אלאמא במתעסק בשבת פליגי וקשיא לשמואל דאמר דמתעסק דשבת דברי הכל פטור: לא מתעסק דברי הכל פטור והכא בתאי פליגי ר' שמעון שזורי סבר נשתבח מלקט מלכו במשם אחד. כגון ב' גפנים ומתכוין ללקט אחת ושכח אותה שהיה ברעתו ללקוט וכסכור שהאחרת רצה ללקוט וכשבשק ללקוט אותה שהיה סכור הלכה ידו על הראשונה שמוקדם נתכוין דברי הכל חזאל ומין אחד ונעשה כוונתו: כי פליגי בב' שטות. בב' מינין דר' אליעזר סבר בשבח מלקט מלכו בב' מינין חייב שהיו נעשה כוונתו. ור' יהושע פטור דסבר לא נעשה בקשותו ומחשבתו. ור' יהודה סבר לא שנא כדבר שהוא פשוט יט' יהושע פטור נמי אפי' במשם אחד והכי מתוין למתניתין: ר' שמעון שזורי אומר לא נחלקו כו'. על מה נחלקו על שבת מלקט מלכו בב' מינין דר' אליעזר כו'. ורבי יהודה סבר ר' אליעזר דמחייב במשם אחד ואפי' אם נתכוין ללקט תאנים כו' דחזינו שני שמות אפי' הכי מחייב. ור' יהושע דפליג דפטר בב' שמות הכי נמי פליג במשם אחד דפטר וקאמר ר' יהודה אפ"כ דאמינא דפליג בהריווח תמיה אני אם יפטור בה ר' יהושע בשבח מלקט מלכו בב' מינין דלא נעשה בקשותו ומחשבתו. אבל מתעסק דשבת בעלמא דברי הכל פטור: וכא אמר ליקדם איכא בנייהו. דר' שמעון שזורי סבר על דבר שהוא משום יט' שמות אם נתכוין ללקט אחד קודם והקדים ולקוט אחר קודם ר' אליעזר מחייב ור' יהושע פטר ואמ"ר יהודה תמיה אני אם יפטור ר' יהושע במקדיים דר' יהודה סבר דמקדיים מחייב ר' יהושע חזאל ודעתו ללקוט שניהם מה לי אם הקדים זה או זה. ואמר לו ר' יהושע לשעמך אי"כ אשר חטא בה למה נאמר אלא פטר למתעסק והקדים האחרון דפטר. אבל מתעסק דשבת דעלמא פטור לדברי הכל: והתניא. סייעא דאשכחן ברייתא דייקת במקדמת האחרון: לן אלא אי זו שיקדים חייב וכן כבייה דשם אחד הוא אי זו שיקדים חייב. אבל היו ב' אחת דולקת ואחת כבה דחינו ב' שמות ונתכוין להדליק קודם וקדם וכיבה בלא דעתו והדליק באותה כבייה בשניהם אחת הבהרה כגון שבאותה נפחתו ששכבה זו הלכה השליכהת והדליקה חבורתה חייב והתאי הדלקה לא הויה מאחרות כבייה כיון דבנשימה אחת הוו ויתעבירא מחשבתיה. אבל בשתי נשימות שכיבה זו קודם בנפוחא אחת והדליק האחרת בנפוחא שניה והדחת כיון דבשתי נשימה היו ההדלקה מאחרות הלכן פטור. ובנשימה אחת חייב פשיטא כר' ימ"ל. כיון דבנשימה אחת כיבה והדליק. נהי דאקדומי לא מקדמא ההדלקה אחוריי נמי לא מאחרא. אלא בחודא [נשימה כיבה והדליקה הלכן חייב: היותה נחלים בשבת. שלוקחן ממקום זה במחתה ומניחן במקום אחר חייב שתיים: אחד ספני שהוא מכבה את העליונות. נחלים כשמשימן על גבי הארץ: ומבעיר את התחתונות. אותן שחיו קודם התחתות ועטפותה נעש כעשוי עליונות ולחושות והיוו מבעיר: כגון שנחכוין לכבות את העליונות. שכן חפסין גדולות וחשובות לצורן נמחין ומין משין לארץ שיכבו ולהבעיר את התחתונות שהיו קודם שיהו כעשו עליונות ומתכוין לשכור כלול לאפר חזאל וזון נחלים דקים ואינו חושש להו דח"ק דלא מחייב אלא חד סבר מקלקל בהבערה מפסדי שבבעיר הנחלים לאפר היו פטור: ור' אלעזר בר' צדוק. סבר מקלקל בהבערה חייב וכן אמר ר' יוחנן בנפח שנינו

עין משפט ונר מצוה

בא א מיי פ"א מה' שנת ב ב מיי ט"ז ה' יא': ב ב מיי ט"ז ה' יא': ל ג ד מיי פ"ז מה' שנות הלל י"ב:

רבינו גרשום

אמר רב יוסף ר' יוסי איליבא דר' אליעזר הכי מתני ר' אליעזר אומר ונשים על הארץ חייב דבגמר מלאכה הוי בשיעור מלאכה גמורה דקאמר טעמא במסכת שבת חד חזי סתר דר' לא סתרי וכיון דבגמר מלאכה בני שיעור מלאכה הילכך פטר שאני אמר מקצת עשה היום וקצתא למחר: נפש כי חטאת ולא ידע. אם חטא אם לאו כגון ספק חלב ספק שמן: מרט לוח שידע שחטא. דראי אבל יודע דיע מעין זו או מלאכה: א"ל ר' שמעון. אדרבה ודו עיקר ששטה שכיבא גשם חלוי שני ששטה ולא ידע שדאי עשה אבל לא ידע מה עשה והביא את אשמו: אבל ספק אבל חלב ספק לא סתרי וכיון דבגמר מלאכה אכלי. ודשיטא קל דמביא אשם חלוי אינו פשיטא אלא צר ושאל אם מביא אשם חלוי או לא

שהור לא ידע שדאי עשה: ואי הוי עלה. בהוד דקאמר צא חלוי עליו בספק אבל ספק לא אכל ופאי קסבר ביה ר' שמעון: חיש דהניא חטא ואינו יודע מה חטא. באיה מן מלאכה או ספק אבל ספק לא חטא היינו ספק אבל ספק לא אכל מביא אשם חלוי: וכן טעמא דהא דאמר חטא הוי לא נתלקו ר' אליעזר ור' יהושע על דבר שהוא משם אחד שהוא חייב. כגון חיו לפטוי שני גפנים או ב' תאנים ומתכוין ללקוט את זו ולקט את האחרת שהוא חייב והואיל ושמ אחד הוא גפן וזמן לא האניה תאניה: על מה נחלקו על דבר שהוא משום יט' שמות. כגון אם נתכוין לכבדור קצצי או לכבדור ענבים ולקט תאנים שר' יהושע מחייב ור' יהושע פטור: ר' יהודה אומר לא מיבעיא דבריה שהוא משום שם אחד דמחייב ר' אליעזר אלא אפי' ללקט תאנים ולקט ענבים כו'. דחינו דבר שהוא משום ב' שמות אפילו הכי ר' אליעזר מחייב ר' יהושע פטור. ותמיה אני אם יפטור ביה ר' יהושע שהיו בין כך ובין ביה מלאכה עשה: א"ל ר' שמעון שזורי א"אין כדדאי פטור בהו שאין כן כדכריז למה נאמר אשר חטא בה דחינו שמעט עד שחטא בה באותה מלאכה שנחכוין וזו עשה אותה שלא נתכוון אמר לו ר' יהודה חייב חטא בה הוואו פטר למתעסק בהותיחא ועלתה כיוז איסורא לרבא כדאית ליה ולאבי כדאית ליה אתא אבל (ביח) [במתקין באיסורא] תמיה אני אם יפטור בה ר' יהושע ועד כאן לא פטר ר' יהושע אלא משום קא פטר ר' יהושע אלא משום דקסבר טעה דבריו דאמר סכסור [דנרשין] מצוה כגון או סכסור שמצותו היום ואינו עד לחזר הואיל וטעותו דבר מצוה מזה אבל מתעסק דבריו דלאו מצוה ובה לידי איסורא בשבת אפי' ר' יהושע מחייב. ותיובתא לשמואל דאמר מתעסק בשבת דברי הכל פטור: א"ל מהכא לא מצית דיוק דהבא מי"ט מחייב ר' אליעזר כו' תינוקות הואיל ומקלקל בחבורה בעלמא בשבת דחייב לדברי הכל

הכא נמי גבי מילה מתעסק בחבורה דלאו דמצוי נמי חייב אבל בשאר כל מילי דשבת מתעסק פטור לדברי הכל: והא הכא דמתעסק הוא בשבת בזמן הו ולקט מין אחר מחייב ר' אליעזר ואפי' ר' יהושע נמי לא פטר אלא ממינא למינא כי נתעסק בעין וזמן ביד מין אחר אבל בחד מינא כגון דמתעסק בנפן זו ולקט אחרת אפי' ר' יהושע מחייב שמיין אותה מלאכה שנחכוין עשה אלאמא דמתעסק בשבת חייב: א"ל שמואל הכא במאי עסקינן דמחייב ר' אליעזר כגון שאבד מלקט מלכו. כלומר שאבד ונשתבח מלכו מה שנחכוין ללקוט תחלה כגון שנחכוין ללקוט ענבים ושכח וסכסור תאנים בעא ללקוט וכשבשק ללקוט תאנים הלכו וידו בלא דעתו על הענבים ולקטן: דר' אליעזר סבר הכי נעשית כוונתו. מה שנחכוין תחלה חייב: ור' יהושע סבר הכי לא נעשהה בקשותו ומחשבתו. בשבשה שילקט לא נעשהה בקשותו ומחשבתו שהוא ביקש תאנים ולקוט ענבים אבל בעלמא אפי' בזין אחד בשלא ליקט אותו עצמו שחשב עליו [ואלא] שגן גפן אחר פטור לדברי הכל וכי"ש בב' מינין: [ואלא לאו מתעסק איכא בנייהו דר' יהודה סבר מתעסק. בבי האי גונא בב' מינין חייב לדברי הכל ומשום הכי קאמר תמיה אני אם יפטור ר' יהושע כזה אלא אי זה מתעסק פטור אי כדרכאי: ור' שמעון שזורי סבר. במתעסק כי האי גונא בב' מינין פטר ר' יהושע אלאמא במתעסק בשבת פליגי וקשיא לשמואל דאמר דמתעסק דשבת דברי הכל פטור: לא מתעסק דברי הכל פטור והכא בתאי פליגי ר' שמעון שזורי סבר נשתבח מלקט מלכו במשם אחד. כגון ב' גפנים ומתכוין ללקט אחת ושכח אותה שהיה ברעתו ללקוט וכסכור שהאחרת רצה ללקוט וכשבשק ללקוט אותה שהיה סכור הלכה ידו על הראשונה שמוקדם נתכוין דברי הכל חזאל ומין אחד ונעשה כוונתו: כי פליגי בב' שטות. בב' מינין דר' אליעזר סבר בשבח מלקט מלכו בב' מינין חייב שהיו נעשה כוונתו. ור' יהושע פטור דסבר לא נעשה בקשותו ומחשבתו. ור' יהודה סבר לא שנא כדבר שהוא פשוט יט' יהושע פטור נמי אפי' במשם אחד והכי מתוין למתניתין: ר' שמעון שזורי אומר לא נחלקו כו'. על מה נחלקו על שבת מלקט מלכו בב' מינין דר' אליעזר כו'. ורבי יהודה סבר ר' אליעזר דמחייב במשם אחד ואפי' אם נתכוין ללקט תאנים כו' דחזינו שני שמות אפי' הכי מחייב. ור' יהושע דפליג דפטר בב' שמות הכי נמי פליג במשם אחד דפטר וקאמר ר' יהודה אפ"כ דאמינא דפליג בהריווח תמיה אני אם יפטור בה ר' יהושע בשבח מלקט מלכו בב' מינין דלא נעשה בקשותו ומחשבתו. אבל מתעסק דשבת בעלמא דברי הכל פטור: וכא אמר ליקדם איכא בנייהו. דר' שמעון שזורי סבר על דבר שהוא משום יט' שמות אם נתכוין ללקט אחד קודם והקדים ולקוט אחר קודם ר' אליעזר מחייב ור' יהושע פטר ואמ"ר יהודה תמיה אני אם יפטור ר' יהושע במקדיים דר' יהודה סבר דמקדיים מחייב ר' יהושע חזאל ודעתו ללקוט שניהם מה לי אם הקדים זה או זה. ואמר לו ר' יהושע לשעמך אי"כ אשר חטא בה למה נאמר אלא פטר למתעסק והקדים האחרון דפטר. אבל מתעסק דשבת דעלמא פטור לדברי הכל: והתניא. סייעא דאשכחן ברייתא דייקת במקדמת האחרון: לן אלא אי זו שיקדים חייב וכן כבייה דשם אחד הוא אי זו שיקדים חייב. אבל היו ב' אחת דולקת ואחת כבה דחינו ב' שמות ונתכוין להדליק קודם וקדם וכיבה בלא דעתו והדליק באותה כבייה בשניהם אחת הבהרה כגון שבאותה נפחתו ששכבה זו הלכה השליכהת והדליקה חבורתה חייב והתאי הדלקה לא הויה מאחרות כבייה כיון דבנשימה אחת הוו ויתעבירא מחשבתיה. אבל בשתי נשימות שכיבה זו קודם בנפוחא אחת והדליק האחרת בנפוחא שניה והדחת כיון דבשתי נשימה היו ההדלקה מאחרות הלכן פטור. ובנשימה אחת חייב פשיטא כר' ימ"ל. כיון דבנשימה אחת כיבה והדליק. נהי דאקדומי לא מקדמא ההדלקה אחוריי נמי לא מאחרא. אלא בחודא [נשימה כיבה והדליקה הלכן חייב: היותה נחלים בשבת. שלוקחן ממקום זה במחתה ומניחן במקום אחר חייב שתיים: אחד ספני שהוא מכבה את העליונות. נחלים כשמשימן על גבי הארץ: ומבעיר את התחתונות. אותן שחיו קודם התחתות ועטפותה נעש כעשוי עליונות ולחושות והיוו מבעיר: כגון שנחכוין לכבות את העליונות. שכן חפסין גדולות וחשובות לצורן נמחין ומין משין לארץ שיכבו ולהבעיר את התחתונות שהיו קודם שיהו כעשו עליונות ומתכוין לשכור כלול לאפר חזאל וזון נחלים דקים ואינו חושש להו דח"ק דלא מחייב אלא חד סבר מקלקל בהבערה מפסדי שבבעיר הנחלים לאפר היו פטור: ור' אלעזר בר' צדוק. סבר מקלקל בהבערה חייב וכן אמר ר' יוחנן בנפח שנינו

^[א] מדברי דיעו נחלס שהיה גורם מנשנה א"ל רש"י שזרש אי"כ למה נאמר וכו' ור' יהודה השיב לו פטר למתעסק.